

Arrest

nr. 180 073 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERSCHAECHHE *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en sjiit te zijn. U groeide op in het dorp Topaki (Lower Kurram, FATA) en verhuisde op twaalfjarige leeftijd naar Parkho Colony, Parachinar (Upper

Kurram, FATA). In maart 2014 werd u samen met vier andere sjiieten ontvoerd door soennieten toen u met de auto op weg was van Parachinar naar Kohat (Khyber Pakhtunkhwa) om een schoolcertificaat op te halen. Uw ontvoerders hielden u voorbij Sadda (Lower Kurram) tegen met wapens en namen u alle vijf mee naar een kamer in de bergen. Zij vroegen losgeld aan uw families, maar de families gingen niet in op deze eis en besloten in ruil vijf soennieten te ontvoeren in Bishara. U werd na zes dagen samen met de andere vier sjiieten vrijgelaten in ruil voor de ontvoerde soennieten en keerde vervolgens terug naar uw huis in Parkho Colony. In juli 2014 vertrok u naar de Pakistaanse hoofdstad Islamabad, waar u toelating kreeg de opleiding computer- en informatietechnologie te volgen. Eind 2014 keerde u terug naar Parkho Colony vanwege het geweld tegen sjiieten in Islamabad. Terug thuis werd u door sjiitische milities gedwongen om toe te treden tot hun organisaties. Hierdoor moest uw vader zijn winkel verlaten. U verliet Pakistan op 15 juli 2015 en reisde over land via Afghanistan, Iran en Turkije tot Istanbul en vervolgens over zee tot Griekenland. U kwam aan in België op 15 september 2015 en vroeg er de volgende dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een police clearance, een domicile certificate, een Detailed Marks Certificate, een geboortecertificaat, een brief van Anjuman-e-Hussania, een kopie van een admission form, drie schoolcertificaten, een Skynet-verzending.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw reisweg van Pakistan naar België. Over deze tocht van duizenden kilometers lang, die u illegaal en zonder paspoort zou hebben afgelegd (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 31; gehoorverslag CGVS, p. 15), kon u ons immers amper informatie geven. U beweerde dat u, op Mashhad na, geen namen kende van steden of plaatsen in het binnenland van Afghanistan, Iran en Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19), omdat de mensensmokkelaar u gewaarschuwd had dat u hem onderweg geen vragen mocht stellen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze uitleg is niet afdoende, gezien u verder in het gehoor aangaf dat u de naam van de Afghaans-Iraanse grens gewoon had kunnen lezen ("Ik las het bord Nimroz, Nimroz grens, dat heb ik zelf gelezen", gehoorverslag CGVS, p. 19) en men dus mag verwachten dat een persoon die op illegale wijze reist zich ook andere, minder risicovolle plaatsen kan herinneren. Daarnaast wordt de door u beschreven reisweg in handen van een mensensmokkelaar aangetast door uw verklaringen over uw bezoek aan een bekend sjiitische pelgrimsoord in Mashhad, Iran. In het gehoor op het CGVS beweerde u dat u de smokkelaar op een dag gevraagd zou hebben om een bezoekje te brengen aan het schrijn van de achtste imam, omdat u toch in de buurt was en de "gelegenheid" had om te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is weinig waarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, waarvan u als gesmokkelde volledig afhankelijk was en waaraan u geen enkele vraag mocht stellen tijdens de wekenlange reis van Kurram naar Istanbul, u zomaar de toestemming zou hebben gegeven om plots op bedevaart te gaan. Uw incoherente verklaringen over uw reisweg wekken kortom het vermoeden dat u Pakistan op een andere manier, in andere omstandigheden en mogelijks op een andere moment, hebt verlaten.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen individuele vrees ten opzichte van de Taliban en de soennieten in uw streek op basis van de aangehaalde ontvoering en daaropvolgende gevangenenruil in maart 2014. Uw persoonlijk gedrag valt immers op geen enkele manier te verenigen met de bovengenoemde vrees die u ook zelf centraal stelt in uw asielaanvraag (vragenlijst CGVS, punt 4, 5).

In het gehoor op het CGVS wist u eerst en vooral niet te duiden of uw belagers al dan niet banden hadden met de Taliban, hoewel u in de eerdere vragenlijst tot vijf keer toe de "Talibanleden" had vermeld (vragenlijst CGVS, p. 1, 2). Het is bevreemdend vast te stellen dat u tijdens dit tweede gehoor ook geen onderscheid bleek te maken tussen de soennitische bevolking in Kurram en de terroristische organisatie van de Pakistaanse Taliban ("Soennieten, of Talibans, ze zijn hetzelfde voor ons", gehoorverslag CGVS, p. 25). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich zeer goed bewust bent van de vele aanslagen en moorden die de Taliban de laatste jaren in en rond uw woonplaats plegen ("In Parachinar waren er veel incidenten, er was een oorlog, bomontploffingen, veel incidenten", gehoorverslag CGVS, p. 22; "Het dagelijks leven is niet mogelijk in Parachinar, veel moorden, de Taliban valt ons aan", gehoorverslag CGVS, p. 24; zie ook COI Focus Pakistan: Actuele situatie Kurram Agency). Door geen enkele interesse te tonen voor de identiteit en de achtergrond van de uiterst gevaarlijke personen die u zouden hebben ontvoerd en die u beweert te vrezen, doet u reeds ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees.

Ten tweede ondermijnen ook uw verklaringen over uw activiteiten na de beschreven ontvoering de door u ingeroepen vrees. U verklaarde immers dat u na de ontvoering op de weg van Parachinar naar Kohat gewoon bent teruggekeerd naar huis in Parachinar en dat u daar nog meerdere maanden bent gebleven, ondanks uw bewering, dat de ontvoerders bij uw vrijlating een foto van u zouden hebben genomen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Het is weinig plausibel dat u zich na een "beangstigende" opsluiting (gehoorverslag CGVS, p. 25) opnieuw in de buurt van uw belagers en op dezelfde plaats als voorheen zou hebben gevestigd. Toen u gevraagd werd naar eventuele problemen met de belagers na uw terugkeer naar uw woonplaats in Parkho Colony, Parachinar antwoordde u dat uw gezin geen problemen meer had gekend omdat soennieten de sjiitische stad Parachinar niet kunnen betreden (gehoorverslag CGVS, p. 26), een opmerking die op geen enkele manier te rijmen valt met uw eerdere verklaringen over de omvang van het sektarisch geweld in deze stad (cf. supra). U voegde daar nog aan toe dat de mensen die u eerder hadden aangevallen nooit individuen, maar steeds de gehele sjiitische gemeenschap viseren ("Ze zijn niet geïnteresseerd in specifieke personen of families, ze zijn gewoon tegen alle sjiieten", gehoorverslag CGVS, p. 26). Vooral met deze laatste toevoeging doet u ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees als specifiek target van de Taliban en de plaatselijke soennieten.

Ten derde hebt u ook niet aannemelijk kunnen maken dat u vanwege de eerdere ontvoering uit Kurram bent gevlucht. In het gehoor op het CGVS verklaarde u namelijk dat u pas in juli 2014, dat wil zeggen maanden na het eerdere incident, naar Islamabad bent vertrokken, en dan nog wel omdat u daar op dat moment de toelating had gekregen om te beginnen aan een opleiding in de informatica. U beschreef deze start van uw hogere studies op geen enkel moment als een vlucht uit de streek (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook toen u het had over uw beweerde terugkeer naar Kurram in 2015, liet u overigens na te verwijzen naar de gewelddadige feiten die er zich nog geen jaar eerder zouden hebben voorgedaan, en waarvan u zelf het slachtoffer zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4, 27).

Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-Generaal geen geloof hechten aan de door u ingeroepen persoonlijke vrees ten gevolge van de beschreven ontvoering en gevangenenruil in maart 2014.

Ten derde bent u er niet in geslaagd de door u aangehaalde vrees in Islamabad aannemelijk te maken. U verwees hiervoor immers enkel naar het lot van de sjiitische imam Irfani, die in november 2014 door onbekenden werd vermoord (zie COI Focus Pakistan: Actuele situatie Kurram Agency toegevoegd aan uw dossier). Het Commissariaat-Generaal stelt echter vast dat er in Pakistan geen sprake is van een systematische vervolging van de sjiitische minderheid, die naar schatting 15 à 20 procent van de totale Pakistaanse bevolking uitmaakt (zie COI Focus Pakistan: Positie van de sjiitische minderheid toegevoegd aan uw dossier). In het gehoor op het CGVS verklaarde u ook zelf dat de "high profile" sjiieten in Pakistan worden gevisieerd (gehoorverslag CGVS p. 28). Door op te merken dat u de begrafenis van religieuze leider Irfani gewoon hebt kunnen bijwonen in de centrale imambargah van Islamabad, bevestigt u bovendien dat uw sjiitische geloof wel degelijk vrij kon belijden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Aangezien u op geen enkel moment naar individuele problemen in de Pakistaanse hoofdstad hebt verwezen, besluit het Commissariaat-Generaal dan ook dat er aldaar in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verder dient er te worden opgemerkt dat u spontaan uw latere bewering na deze aanslag teruggekeerd te zijn naar Parachinar, tegensprak ("De laatste zes maanden was ik in Islamabad niet in Kurram", gehoorverslag CGVS, p. 24). Hierdoor wekt u de indruk dat u ook het laatste half jaar in Pakistan in de hoofdstad hebt verbleven en dat u in 2015 niet meer in uw streek van oorsprong verbleef, wat logischerwijze het geloof in uw verdere problemen ondermijnt. Ook ondermijnt het sterke vermoeden dat u na deze aanslag gewoon in Islamabad bleef wonen, uw ingeroepen vrees in Islamabad.

Ook aan uw verklaringen over de gedwongen rekrutering door sjiitische milities na uw terugkeer naar Parkho Colony kan **ten slotte** geen geloof worden gehecht. In de vragenlijst van het CGVS hebt u dit element immers niet vermeld toen u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer (vragenlijst CGVS, punt 4) en naar de feiten die u ertoe geleid hebben Pakistan te verlaten (vragenlijst CGVS, punt 5). U voegde op het einde van deze vragenlijst enkel toe dat de dorpelingen "graag wilden" dat u zich bij de eenheden zou aansluiten om tegen de Taliban te vechten (vragenlijst CGVS, punt 7, p. 2). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u gedwongen werd om toe te treden tot deze organisaties en dat uw vader door uw problemen zelfs zijn winkel diende te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 27). Geconfronteerd met deze toevoegingen, wierp u herhaaldelijk op dat u in het eerste interview geen tijd had gekregen om dit te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u in de vragenlijst wel degelijk zeer concrete vragen hebt gekregen over zowel de reeds ondergane feiten als de vrees bij terugkeer (cf. supra). Gezien deze frappante discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in Kurram zou zijn gedwongen om ten strijde te trekken tegen de Taliban. Uit een recente navraag door

Cedoca blijkt overigens dat er in uw streek geen gevallen van een dergelijke gedwongen rekrutering bekend zijn (zie COI Case: PAK2015-018w toegevoegd aan uw dossier). Uw uitgebreide verklaringen over dit onderwerp (gehoorverslag CGVS, p. 27) wijzen dan ook op een beperkte voeling met uw geboortestreek en doen andermaal vermoeden dat u Kurram al sinds langer hebt verlaten (cf. supra).

De door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw geboortecertificaat, uw police clearance, uw domicile certificate en de kopie van de identiteitskaart van uw moeder kunnen hooguit uw identiteit en afkomst aantonen. De Detailed Marks Certificates, het admission form en de schoolcertificaten van de middelbare school hebben betrekking op uw schoolcarrière en worden niet betwist door het Commissariaat-generaal. De brief van de organisatie Anjuman-e-Hussania, ten slotte, werd in april 2016 opgesteld door een persoon die niet betrokken was bij de door u beschreven ontvoering die zich meer dan twee jaar eerder zou hebben afgespeeld (gehoorverslag CGVS, p. 16) en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. In het gehoor op het CGVS wist u overigens niet eens aan te geven wie de auteur van deze brief was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke

partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaëlieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een hogere opleiding heeft genoten in Pakistan, en naast Pashtu en Urdu ook een beetje Engels spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw ouders blijken u bovendien steeds te hebben gesteund in uw studies, aangezien u als kind onder andere vanwege de afstand tot de school dicht bij de stad Parachinar ging wonen met uw ouders (gehoorverslag CGVS, p. 4) en u later door uw ouders naar een college in Islamabad werd gestuurd (vragenlijst CGVS, p. 2). U verklaarde niet alleen dat u uw Secondary School Certificate (SSC) hebt behaald (gehoorverslag CGVS, p. 16), maar ook dat u aansluitend de toelating kreeg om de richting computer- en informatietechnologie te volgen aan het Johar Institute of Information Technology te Islamabad. U gaf aan dat u zich in juli 2014 zonder gezelschap in een private studentenkamer in Islamabad hebt gevestigd om deze studie aan te vangen (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat u zes

maanden, zo niet langer, in de Pakistaanse hoofdstad hebt doorgebracht (cf. supra; gehoorverslag CGVS, p. 4, 24). U verklaarde verder dat uw vader eigenaar is van een woning en gronden in Topaki (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat hij tevens een handelszaak in een bazaar van Parachinar heeft (gehoorverslag CGVS, p. 5), wat andermaal aantoonde dat uw ouders over de nodige financiële middelen beschikken. Er zijn dan ook geen indicaties dat u uw leven in Islamabad niet zou kunnen verderzetten als student en/of werkende.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij maakte op 26 september 2016 per drager een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij als bijlage het "EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation" van juli 2016 werd gevoegd.

2.2. De verzoekende partij diende van haar kant op 14 oktober 2016 per aangetekend schrijven een aanvullende nota in, die zij tevens ter terechtzitting neerlegt. De bijkomende stukken ter illustratie van haar aanvullende nota, welke tevens verstuurd werden naar de verwerende partij, betreffen 10 foto's die de huidige versie van haar reisweg illustreren. De foto's werden beweerdelijk genomen in Italië, Libië, Turkije, in het dorp en in de school van de verzoekende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. In zijn middel overloopt verzoeker de voorwaarden van het vluchtelingenverdrag, waarbij hij stelt dat hij zich in België bevindt en een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Wat zijn reisweg betreft, geeft verzoeker te kennen dat hij samen met de smokkelaar op weg was en dat er geen vragen mochten worden gesteld, zoals hij eerder ook had aangegeven, hetgeen volgens hem verklaart waarom hij geen exacte plaatsnamen kon opgeven. Verzoeker wijst erop dat hij wel een goede tijds aanduiding kon geven en hij haalt daarbij een passage uit het gehoorrapport aan. Betreffende zijn bezoek aan Mashhad stelt verzoeker dat dit niet bevreemdend is omdat hij eindelijk de kans zag deze plek beperkt te bezoeken, hoewel hij vergezeld was van de smokkelaar die geen minuut van zijn zijde week.

Waar hem in de beslissing wordt verweten dat hij geen interesse zou vertonen in de identiteit en de achtergrond van zijn belagers, verwijst verzoeker in zijn middel naar een passage uit het gehoorverslag waaruit zou blijken dat hij expliciet heeft aangehaald dat de Talibanleden en de soennieten niet dezelfde zijn, maar elkaar steunen. Hij verduidelijkt dat hij ervan uitgaat dat het hoogstwaarschijnlijk Talibanleden waren die achter zijn ontvoering zaten, maar dat hij dit niet zeker weet. Volgens verzoeker is dit argument onvoldoende om te twifelen aan zijn geloofwaardigheid. Op basis van zijn verklaring uit het gehoor dienaangaande stipt verzoeker aan dat hij de personen, die hem ontvoerd hebben, niet kende. Ingevolge de overweging uit de beslissing over zijn gedrag na de ontvoering, geeft verzoeker te kennen dat hij werd vrijgelaten omdat de ontvoerders, dankzij de ruil met de ontvoerde soennieten, gekregen hadden waar zij recht op hadden en hem hebben vrijgelaten. Verder stipt hij aan dat hij naar huis was gegaan, maar erg voorzichtig was om te vermijden dat het hem nog eens zou overkomen. Verzoeker wijst erop dat hij sjiïet is en dat het feit dat de gehele sjiïtische gemeenschap zou worden gevisieerd geen afbreuk doet aan zijn gegronde vrees voor vervolging. Met betrekking tot zijn terugkeer naar Kurram Agency in 2015 poneert verzoeker bij een uittreksel van zijn verklaringen dienaangaande dat hij

geen keuze had omdat zijn leven in gevaar was door het aanhoudende geweld in Islamabad waarbij sjiïeten geïdoleerd werden, waardoor zijn terugkeer meer dan logisch was. Volgens verzoeker doet het feit dat hij de begrafenis van de religieuze leider Irfani heeft kunnen bijwonen geen afbreuk aan de onveilige situatie van sjiïeten in Islamabad, omdat er, zo stelt hij, geen rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden waarin deze begrafenis plaatsvond. Betreffende de gedwongen rekrutering door sjiïtische milities, die verzoeker tijdens zijn eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) slechts kort zou hebben besproken, geeft hij thans aan dat hij niet alle details heeft kunnen weergeven, zoals ook blijkt uit zijn verklaringen, en dat er hem geen concrete vragen werden gesteld. Verzoeker bevestigt in zijn middel dat hij gedwongen werd om deel te nemen aan de zelfverdedigingseenheden in zijn regio van herkomst waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Tenslotte stipt verzoeker aan dat hij werd vervolgd omwille van zijn sjiïtische religieuze overtuiging en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse overheid.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijst naar de wetbepaling en stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn herkomst uit het noordwesten van Pakistan, dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, waardoor hij in principe in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Aangaande het intern vluchtalternatief wijst verzoeker op artikel 8 van de oude Kwalificatierichtlijn en op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet waarin wordt gewezen op de noodzaak om rekening te houden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke omstandigheden, maar waarbij volgens verzoeker ook rekening moet worden gehouden met de socio-economische toestand van de desbetreffende regio. Verzoeker wijst op objectieve informatie waaruit zou blijken dat burgers in Pakistan die dienen te vluchten voor het 'lokale' geweld in uiterst precare omstandigheden dienen te overleven en dat andere provincies in Pakistan niet openstaan tegenover anderen die zich in hun provincie komen vestigen. Verzoeker citeert hierbij uit de rapporten die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, waaruit zou blijken dat zogenaamde IDP's in mensonwaardige toestanden terechtkomen waardoor het zeker geen evidentie is om zich elders in Pakistan te vestigen. De overweging uit de bestreden beslissing, dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en bijgevolg in staat wordt geacht om in het land waarvan hij de nationaliteit bezit buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien, slaat volgens verzoeker nergens op. Het onderzoek naar het redelijk karakter van het vluchtalternatief is slechts zeer summier gevoerd en verzoeker beweert dat de veiligheidssituatie in de rest van Pakistan helemaal niet stabiel is. In dit verband bespreekt hij een landenrapport van 2015 van het *"United States Department of State"* waarin de mensenrechtensituatie in Pakistan uiterst slecht wordt genoemd. Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in Balochistan waarbij hij een artikel citeert van *"Reporters without borders"* en een aantal incidenten opsomt waarbij slachtoffers vielen. In Punjab is het volgens verzoeker evenmin veilig, waarbij hij een ook aantal incidenten weergeeft die hij uit rapporten destilleert, net zoals in de provincie Sindh en Pakistan controlled Kashmir.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een hele reeks rapporten en persartikels toe over de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en een aantal provincies in het bijzonder uit de periode juni 2013 tot juli 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 3-24).

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.5. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De commissaris-generaal wijst vooreerst op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn reisweg van Pakistan naar België omdat hij over de lange tocht amper informatie kan verstrekken en omdat hij van de smokkelaar toestemming zou hebben gekregen om in Iran een bezoek te brengen aan het bekende sjiiitische pelgrimsoord Mashhad. Ten tweede stelt de commissaris-generaal dat aan de vrees van verzoeker ten aanzien van de Taliban en de soennieten geen geloof kan worden gehecht, noch aan de ontvoering en de gevangenneming van maart 2014. De commissaris-generaal merkte op dat verzoeker aanvankelijk de Talibanleden als zijn belagers omschreef, terwijl hij later geen onderscheid leek te maken tussen de soennitische bevolking in *Kurram Agency* en de Taliban. Verzoeker vertoonde blijkbaar geen enkele interesse voor de identiteit en de achtergrond van zijn belagers. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het bevreemdende gedrag van verzoeker die na zijn ontvoering gewoon naar huis in Parachinar zou zijn teruggekeerd om aldaar nog meerdere maanden te verblijven zonder noemenswaardige problemen, zogenaamd omdat de soennieten de sjiiitische stad Parachinar niet kunnen betreden. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niet gevisieerd wordt door de Taliban en de soennieten. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de eerdere ontvoering zou zijn gevlucht omdat hij slechts maanden na het eerdere incident, met name in juli 2014, naar Islamabad zou zijn vertrokken om hogere studies te beginnen en ook bij zijn beweerde terugkeer naar Kurram in 2015 niet verwijst naar de gewelddadige feiten van maart 2014. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoeker er evenmin in geslaagd is de door hem aangehaalde vrees in Islamabad aannemelijk te maken omdat deze niet overeenstemt met de landeninformatie. Hierbij wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoeker de begrafenis van de religieuze leider Irfani heeft kunnen bijwonen en dus zijn geloof kon belijden en op het feit dat hij geen melding maakt van individuele problemen in Islamabad. Tevens, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, blijkt uit een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Islamabad dat hij wellicht in Islamabad bleef wonen en niet naar *Kurram Agency* terugkeerde. Betreffende verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door sjiiitische milities stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker hierover uiteenlopende verklaringen aflegde en dat uit de landeninformatie blijkt dat er in zijn geboortestreek geen gevallen van gedwongen rekruteringen bekend zijn. Tenslotte stipt de commissaris-generaal aan dat de door verzoeker neergelegde documenten hooguit zijn identiteit, zijn afkomst en zijn schoolcarrière aantonen, die niet worden betwist. Met betrekking tot de brief van Anjuman-e-Hussania merkt de commissaris-generaal op dat deze in april 2016 werd opgesteld door een voor verzoeker onbekende persoon die niet betrokken was bij de door verzoeker beschreven ontvoering waardoor deze geen bewijswaarde heeft. Concluderend wordt in de bestreden beslissing gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Specifiek aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming wanneer er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees en geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. De commissaris-generaal meent dat verzoeker zich aan de problematische veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich elders te vestigen. Hierbij stelt de commissaris-generaal op grond van de landeninformatie uit het administratief dossier dat er actueel in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir geen sprake is van een situatie, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Volgens de informatie wordt het vrij verkeer van burgers in Pakistan in beginsel niet verhinderd en bestaat er een trend van verstedelijking die economische mogelijkheden biedt aan migranten. De commissaris-generaal meent dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in één van de grote Pakistaanse steden vestigt omdat hij een gezonde hoogopgeleide jongeman is die Pashtou, Urdu en een beetje Engels spreekt, die gesteund werd door zijn ouders, die over de nodige financiële middelen beschikken, en dat hij als student minstens enkele maanden in Islamabad heeft doorgebracht, waardoor er geen indicaties zijn dat hij zijn leven als student of werkende in Islamabad niet zou kunnen verderzetten. Op grond van deze vaststellingen is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt waardoor hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat nergens wordt betwist dat verzoeker zich buiten zijn land van herkomst bevindt. Er wordt daarentegen wel getwijfeld aan de gegrondheid van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging omdat er een aantal elementen zijn die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op de helling zetten.

3.7. In zijn eerste middel bevestigt verzoeker met betrekking tot zijn reisweg zijn eerdere verklaringen dat hij met de smokkelaar onderweg was en dat er geen vragen gesteld mochten worden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 10 juni 2016, p. 18), terwijl hij toch in de mogelijkheid zou zijn geweest een bezoek te brengen aan het bedevaartsoord Mashhad. Het volharden in eerdere weinig geloofwaardige verklaringen volstaat uiteraard niet om plots wel aannemelijk te maken dat verzoeker gedurende twee maanden illegaal en documentloos over land tot aan de Turkse kust zou zijn gereisd zonder deze route enigszins te kunnen schetsen. In zijn aanvullende nota geeft verzoeker te kennen dat zijn verklaringen leugenachtig waren en dat hij niet over land, maar met het vliegtuig vanuit Pakistan, via Turkije naar Libië is gereisd om dan via Italië en Frankrijk naar België te komen. Deze wending, waarbij verzoeker plots een nieuwe versie van zijn reisweg geeft, die hij aan de hand van foto's tracht te illustreren (aanvullende nota, bijlage 25, Foto's), nadat hij vaststelt dat zijn eerdere versie niet aannemelijk werd bevonden, doet in belangrijke mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Wellicht is verzoeker op een legale manier uit zijn land vertrokken en werd zijn vertrek niet ingegeven door een behoefte aan internationale bescherming.

3.8. Naar aanleiding van de onduidelijkheid over de achtergrond van zijn belagers beweert verzoeker thans dat hij niet zeker weet door wie hij belaagd werd. Dit staat in schril contrast met zijn verklaringen bij de DVZ, waarbij verzoeker uitdrukkelijk aangeeft dat de brutale ontvoering, waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden, door Talibanleden werden gepleegd (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 5 april 2016, vraag 5). Thans stelt verzoeker dat hij dit niet zeker weet. Het is echter uiterst bevreemdend dat verzoeker, die beweert gedurende 6 dagen "*onder hun hoede*" (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 10 juni 2016, p. 25) te zijn geweest, waarbij aan de families van de ontvoerders 1,5 miljoen roepies losgeld zou zijn gevraagd (*Ibid.*, p. 24) niet met zekerheid zou kunnen zeggen of deze ontvoerders Talibanleden waren of behoorden tot een (andere) soennitische groepering of militie. Verzoeker staft op geen enkele manier zijn bewering dat de Taliban en andere soennitische groeperingen elkaar zouden steunen, zoals hij in zijn middel beweert. Gelet op de specifieke context in de regio van herkomst van verzoeker, mag van hem worden verwacht dat hij hierover meer duidelijkheid kan scheppen. Het gegeven dat uit zijn verklaringen zou blijken dat hij de ontvoerders niet kende, betekent niet dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij minstens concreet kan aanduiden tot welke groepering deze behoorden.

3.9. Blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zou verzoeker na zijn vrijlating gewoon naar huis zijn gegaan alwaar hij nog enkele maanden verbleef zonder dat er zich incidenten voordeden, alvorens naar Islamabad te vertrekken om studieredenen (*Ibid.*, p. 25-26). Het is echter weinig aannemelijk dat verzoeker, die slachtoffer werd van een gewelddadige ontvoering en een 'beangstigende' opsluiting, naderhand gewoon naar huis zou zijn teruggekeerd. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de ontvoering geen aanleiding was om zijn land te ontvluchten. Hoewel uit zijn relaas blijkt dat verzoeker door zijn belagers duidelijk individueel zou zijn gevisieerd, ontkent hij tijdens het gehoor dat "*ze (...) geïnteresseerd zijn in specifieke personen of families*" en dat men zich gewoon tegen de sjiieten zou richten. Hoewel verzoeker ter terechtzitting poneert dat hij als sjiiet nergens in Pakistan vrij zijn geloof zou kunnen belijden, wordt dit niet ondersteund door zijn eigen verklaringen. Verzoeker stelde immers dat hij deelnam aan het begrafenisgebed dat in Islamabad werd georganiseerd naar aanleiding van het overlijden van Irfani (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 10 juni 2016, p. 13). Uit de landeninformatie waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat er sprake is van een zekere graad van discriminatie van religieuze minderheden (Aanvullende nota, *EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation*, juli 2016, p. 16), maar dat er zeker geen georganiseerde of gesystematiseerde vervolging van overheidswege bestaat tegen de 40 miljoen sjiieten in Pakistan. De gerichte acties van extremistische groeperingen hebben vooral pelgrims, moskeeën en activisten van de sjiitische beweging als doelwit (AD, stuk 14, Landeninformatie, COI Focus, Pakistan, Positie van de sjiitische minderheid, 19 november 2015). Zoals hierboven werd geschetst, kan uit verzoekers relaas niet worden opgemaakt waarom hij onder de negatieve aandacht kwam van zijn belagers, zodat geen individuele vervolging op grond van zijn sjiitische achtergrond aannemelijk werd geacht. Aangezien uit het relaas van verzoeker niet duidelijk blijkt dat hij omwille van zijn sjiitische achtergrond vervolgd zou worden, is zijn bewering dat hij geen bescherming zou kunnen genieten van de Pakistaanse overheid weinig dienstig.

3.10. In zijn middel beweert verzoeker nu dat hij bij zijn terugkeer naar huis na de ontvoering 'erg voorzichtig' was, terwijl hij tijdens zijn gehoor liet uitschijnen dat deze voorzichtigheid overbodig was omdat volgens zijn beweringen in Parachinar "*iedereen sjiiet*" is en zijn belagers niet naar Parachinar zouden kunnen komen omwille van de rigoureuze screening aan de controleposten (*Ibid.*, p. 26). De Raad wijst er nochtans op dat verzoeker eerder had verklaard dat er in Parachinar talrijke incidenten en bomontploffingen waren (*Ibid.*, p. 22). Doorheen zijn verklaringen schetst verzoeker dus een weinig

coherent beeld van het sektarische conflict in zijn geboorteregion en de stad waar hij verbleef. Zijn verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de individuele vervolgingsfeiten waarvan hij persoonlijk slachtoffer zou zijn geworden. In tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, is het geenszins logisch dat hij na een verblijf van enkele maanden in Islamabad, zogenaamd omwille van het aanhoudende geweld in de hoofdstad, hoewel hij daarbij geenszins persoonlijk werd gevisieerd, eind 2014 opnieuw naar *Kurram Agency* zou zijn teruggekeerd, waar er ook geweld heerst en waar hij volgens zijn verklaringen eerder wél persoonlijk zou zijn belaagd. Zijn gedrag staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging.

3.11. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het opvallend is dat verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de eerste keer meedeelde dat bepaalde sjjiitische organisaties één lid van elke familie gedwongen zouden hebben om met hen mee te werken en dat zijn vader hiervoor werd lastiggevallen (*Ibid.*, p. 27), terwijl hij nooit eerder had aangegeven dat hij betrokken was bij gedwongen rekrutering. Waar verzoeker meent de lacune in zijn initiële verklaringen te kunnen rechtvaardigen door te stellen dat hij bij de DVZ niet alle details heeft kunnen weergeven en dat hem geen concrete vragen werden gesteld, merkt de Raad op dat het feit dat er hem niet naar werd gevraagd, geen afdoende verklaring biedt voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Het feit dat verzoeker nooit eerder gewag had gemaakt van gedwongen inlijving bij de sjjiitische milities, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in *Kurram Agency* geen gevallen gerapporteerd zijn van gedwongen rekruteringen (AD, stuk 14, Landeninformatie, COI Case, Pak2015-018w, 6 november 2015) en dat de leden van sjjiitische facties vrijwillig opereren. Bijgevolg kan aan deze verklaringen van verzoeker geen geloof worden gehecht.

3.12. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de vluchtelingenstatus als voor de subsidiaire beschermingsstatus, is vereist dat de verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden werden en niet in strijd zijn met beschikbare algemene en specifieke relevante informatie (conform artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn)). Naar aanleiding van het onderzoek van het middel werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling en bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Informatie omtrent de algemene situatie in Pakistan kan een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, maar vermag niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen (cf. RvS 11 januari 2010, nr. 5.170 (c)).

3.13. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van de oude Kwalificatierichtlijn, in het bijzonder van artikel 8 ervan, merkt de Raad op dat deze richtlijn een drietal jaar geleden definitief werd ingetrokken, zodat het middel juridische grondslag mist. Ondertussen is de oude Kwalificatierichtlijn al vijf jaar vervangen door een nieuwe Kwalificatierichtlijn, zodat verzoeker zich niet dienstig op de oude Kwalificatierichtlijn kan beroepen. Concreet dringt zich de vaststelling op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet nergens in twijfel trekt dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan, meer specifiek uit *Kurram Agency* in de *Federally Administred Tribal Areas* (FATA), waar er, zoals verzoeker beweert, een situatie van willekeurig geweld zou heersen, zoals ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd.

3.14. In de bestreden beslissing wordt echter met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat er geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen reëel risico loopt op ernstige schade. Vervolgens wordt door de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Balochistan, Punjab, Sindh en Pakistan controlled Kashmir (PcK) uitvoerig besproken waarna deze concludeert dat er zich in deze provincies wel degelijk geweldsincidenten voordoen, maar dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

zou lopen op een ernstige bedreiging, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De uittreksels uit landenrapporten en de persartikels, die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift bijlagen 3-24), bevestigen dat er in voornoemde provincies bepaalde geweldsincidenten voorkomen waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren zijn. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat er in deze provincies een situatie van 'open combat' zou bestaan of dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt (HvJ, 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*). De commissaris-generaal baseerde zich van zijn kant op de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 14, Landeninformatie, *Security Situation*, 18 april 2016), waaruit blijkt dat de mate waarin willekeurig geweld voorkomt in de andere regio's van Pakistan niet van die aard is dat er een situatie bestaat, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Bij de aanvullende nota voegde de commissaris-generaal nog het recente "*EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation*" van juli 2016. Dit recente rapport, waarvan de correctheid en de objectiviteit door verzoeker ter terechtzitting niet in twijfel wordt getrokken, bevat een geografisch overzicht waaruit blijkt dat het geweld zich hoofdzakelijk concentreert in het noordwesten van Pakistan ("*EASO COI Report Pakistan Security Situation*", juli 2016, p. 34) en dat de overige regio's veel minder getroffen worden door geweldsincidenten. In de bestreden beslissing wordt nergens betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit een regio waar er thans een intern conflict heerst, maar er wordt overwogen dat verzoeker in staat moet worden geacht om zich elders te vestigen en zo het risico te ontlopen.

3.15. In zijn middel betwist verzoeker het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief. Volgens verzoeker moeten burgers die binnen Pakistan moeten vluchten in uiterst precare omstandigheden overleven, en hij citeert hiervoor uit een aantal rapporten waarin problemen worden vermeld waarmee IDP's in Pakistan te kampen hebben. De Raad stelt vast dat uit de informatie, waarop de commissaris-generaal zich baseert, blijkt dat het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied in beginsel niet wordt verhinderd. Tevens blijkt dat het UNHCR zich niet principieel verzet tegen de toepassing van een intern vluchtalternatief in Pakistan en dat dit afhankelijk is van de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene (AD, stuk 14, Landeninformatie, COI Focus – Pakistan, *Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*, 7 augustus 2015). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in een ontheemdenkamp zal terechtkomen of dat hij zou zijn aangewezen op noodhulp om in zijn primaire behoeften te kunnen voorzien, noch dat hij behoort tot de groep van vrouwen en kinderen die kwetsbaarder zijn in geval van interne vlucht. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij in een precare situatie dreigt terecht te komen indien hij zich in een andere regio in Pakistan zou vestigen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij een valide jonge man is, die weliswaar verloofd is, maar nog geen gezin heeft, die afkomstig is uit een gezin waarvan de vader in Parachinar een 'general store' hield en eigenaar was van een huis en landbouwgronden in Topaki waarop graan, rijst en onder andere aubergines werden verbouwd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 5-6). Tevens was gebleken dat verzoeker middelbaar onderwijs heeft genoten, zowel Pashtu als Urdu spreekt en een beetje Engels beheerst en bovendien toegelaten was om een ICT-opleiding te volgen in Islamabad (*Ibid.*, p. 9-10), waar hij gedurende enkele maanden als student zou hebben verbleven (*Ibid.*, p. 26). In zijn tweede middel weerlegt verzoeker geen enkele van de concrete vaststellingen die betrekking hebben op zijn persoonlijk profiel. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hiermee geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en bijgevolg in staat wordt geacht om in het land waarvan hij de nationaliteit bezit buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Volgens verzoeker slaat deze overweging nergens op, maar de Raad merkt op dat het feit dat verzoeker in staat was om zijn land te verlaten om in België een asielaanvraag in te dienen wel degelijk een indicatie vormt om te concluderen dat verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijk profiel, in staat mag worden geacht om zich elders in Pakistan te vestigen en in zijn levensonderhoud te voorzien. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal: "*dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.*". Bijgevolg is het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker zich in één van de grote Pakistaanse steden zou vestigen, bij uitstek in Islamabad, waarmee hij al vertrouwd is. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn middel stelt dat het onderzoek naar het redelijk karakter van het vluchtalternatief slechts zeer summier zou zijn gevoerd. In elk geval blijkt niet dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend bij gebrek aan een hervestigingsalternatief.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van de oude Kwalificatierichtlijn of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN